ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2. 7. 2013, čj. UOOU-00148/13-86, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016, čj. 3 A 86/2013-99,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 7. 2013, čj. UOOU-00148/13-86, předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2013, čj. UOOU-00148/13-79, podle nějž žalobce spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů"), neboť porušil povinnost stanovenou v § 9 uvedeného zákona v souvislosti se zpracováním citlivých údajů (profilů DNA) 14 subjektů údajů v Národní databázi profilů DNA bez jejich výslovného souhlasu, aniž by byla naplněna některá z výjimek podle § 9 písm. b) až i) téhož zákona. Za uvedený správní delikt žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 650 000 Kč.

II.

[2] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného (dále také jen „napadené rozhodnutí“) se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze. Ten napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal, že Policie České republiky (dále jen „policie“) je oprávněna odebírat genetické vzorky a pro účely budoucí identifikace uchovávat profily DNA a za tím účelem též vést evidenci (informační systém), v níž tyto údaje zpracovává. Městský soud odmítl, že by policie při posuzování toho, zda může zpracovávat osobní údaje včetně citlivých údajů bez souhlasu osoby, jíž se týkají, podle § 79 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“), měla při výkladu podmínky „*nezbytnosti pro plnění jejích úkolů*“ vycházet pouze z textu Doporučení Rady Evropy č. r(92) 1 Výboru ministrů členským státům o využívání analýzy deoxyribonukleové kyseliny (DNA) v rámci systému trestní justice (dále jen „Doporučení“) a za oprávněné zpracovávání profilu DNA pro účely budoucí identifikace považovat jen případy, kdy jde o trestné činy ohrožující život, zdraví nebo bezpečnost osob. Doporučení totiž není závazným právním předpisem a je zastaralé. Nezbytnost odběru genetického materiálu, zpracování profilu DNA a jeho uchování v databázi je dle městského soudu nutno posuzovat *„ve vztahu k postavení dotčeného subjektu v procesu trestního řízení a to v širším rámci vymezení tohoto pojmu.“*

[4] Městský soud poté posoudil každý ze 12 sporných případů (z celkového počtu 14; v případech D. Š. a P. Š. žalobce uznal své pochybení), které správní orgány v rámci správního řízení prověřovaly. Ztotožnil se s jejich závěrem, že v případech J. H., V. H., Ing. J. Š. a J. P. policie porušila zákon o ochraně osobních údajů, neboť uchovávala citlivé údaje bez jejich souhlasu pro účely budoucí identifikace a přitom nebyla naplněna některá z výjimek stanovených v § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů; vyšel přitom ze zásady přiměřenosti vyplývající z § 11 zákona o policii. J. H., V. H. a Ing. J. Š. byli zproštěni obžaloby, nebo bylo trestní stíhání zastaveno a jsou tedy osobami, které jsou z hlediska trestné činnosti nevinné. J. P. se dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, což není podle městského soudu trestná činnost natolik závažná, aby z ní vyplynula potřeba uchování profilu DNA této osoby.

[5] Městský soud však nepřisvědčil žalovanému v tom, že policie pochybila při uchovávání citlivých údajů bez souhlasu subjektů údajů ve zbývajících případech (T. D., M. M., Z. K., M. B., L. S., Z. S., I. Z. a J. T.). Měl za to, že v uvedených případech při uchování profilů DNA policie řádně využila zákonné oprávnění k tomu, aby mohla dostát splnění svých povinností při předcházení, odhalování, vyšetřování trestných činů a stíhání jejich pachatelů; vůči uvedeným osobám se jednalo o postup ospravedlnitelný a přiměřený vzhledem k účelu sledovanému zpracováním (uchováním) profilů DNA, kterým je ochrana práv a svobod jiných jako obecný úkol policie.

[6] K žádosti žalovaného o předložení věci Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy s návrhem na zrušení § 86 a § 65 odst. 1 zákona o policii, městský soud vyslovil, že tato zákonná ustanovení není na místě z právního řádu odstraňovat, neboť je lze bez vážnějších problémů ústavně konformně vyložit.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal jednak

nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předchozím řízení a dále měl za to, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel uvedl, že relevantní právní úprava (zákon o policii), jenž má žalobce opravňovat k provozování Národní databáze profilů DNA, je nedostatečná, neboť je neurčitá, pro adresáty právních norem málo předvídatelná a o vedení centrální databáze v ní není zmínka. Podrobnější informace týkající se zpracování těchto údajů, konkrétně vymezení okruhu osob, jejichž osobní a citlivé údaje budou v databázi zpracovávány, stanovení podmínek, za kterých budou do databáze vloženy či z databáze odstraněny, a doba uchovávání těchto údajů, jsou upraveny pouze v interním předpisu, který není veřejně přístupný. Stěžovatel se z toho důvodu neztotožnil se závěrem městského soudu, že právní úprava obsažená zejména v § 65 a § 79 zákona o policii představuje dostatečný právní základ pro vedení Národní databáze profilů DNA; z toho důvodu považoval napadený rozsudek za nezákonný.

[9] Tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí spatřoval stěžovatel v tom, že se městský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil k jeho argumentaci týkající se požadavků na právní úpravu sběru a uchovávání osobních a citlivých údajů, jež lze dovodit z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z právní úpravy zpracovávání údajů v Schengenském informačním systému.

[10] Stěžovatel také namítl, že v odůvodnění napadeného rozsudku shledává rozpor, neboť městský soud na jedné straně považuje existující právní úpravu v zákoně o policii za dostatečný právní základ pro zpracovávání dat v Národní databázi profilů DNA, současně však implicitně považuje základní rozlišovací kritérium stanovené v tomto zákoně a užívané žalobcem při posuzování oprávněnosti zpracovávání citlivých dat subjektů údajů (tj. spáchání úmyslného či nedbalostního trestného činu) za nedostatečné, neboť v napadeném rozsudku zohledňuje mimo to i charakter spáchaného trestného činu. V uvedeném spatřoval nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost.

[11] Stěžovatel i v kasační stížnosti zopakoval návrh, aby Nejvyšší správní soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii, neboť dané ustanovení není ve slovech *„a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení“* z důvodu své obecnosti a nekonkrétnosti v souladu s ústavním pořádkem České republiky.

IV.

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce sdělil, že právní základ pro vedení Národní databáze profilů DNA představují zákon o ochraně osobních údajů a zákon o policii, jejichž ustanovení týkající se problematiky zpracovávání osobních údajů včetně údajů citlivých jsou dostatečně jasná, transparentní, předvídatelná a veřejnosti dostupná.

[13] Žalobce poukázal na to, že policie při zpracovávání osobních údajů postupuje zcela v souladu s uvedenou právní úpravou, neboť osobní údaje zpracovává zásadně za účelem plnění jejích úkolů stanovených zákonem a velmi pečlivě posuzuje nezbytnost jejich zpracování. Zdůraznil, že zpracování osobních údajů pro účely budoucí identifikace je

preventivním opatřením a (zejména z důvodu odhalování trestné činnosti a usvědčování pachatelů) je proto nezbytné, aby opodstatněnost tohoto opatření byla vyvozována zejména z podstaty trestné činnosti, jíž je nepochybně vztah osoby k vlastnímu jednání, tedy subjektivní stránka trestné činnosti.

[14] S požadavkem stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii, se žalobce neztotožnil, neboť předmětné ustanovení lze bez větších obtíží ústavně konformně vyložit a aplikovat.

[15] Žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[16] Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost. Pokud by totiž touto vadou trpěl, bylo by to překážkou jeho přezkumu z dalších kasačních důvodů. K uvedené vadě je nadto povinen kasační soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Stěžovatel již ve vyjádření k žalobě nesouhlasil se žalobcem, že ustanovení zákona o policii a zákona o ochraně osobních údajů představují dostatečný právní základ pro provozování Národní databáze profilů DNA. Vycházel přitom z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z právní úpravy, která je základem Schengenského informačního systému [tj. Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. 6. 1985, Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. 12. 2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), Rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. 6. 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)]. V kasační stížnosti vytkl, že se touto argumentací městský soud v napadeném rozsudku nezabýval a pouze obecně uvedl, že relevantní právní úprava, o kterou žalobce provozování Národní databáze profilů DNA opírá, obstojí jak z pohledu práva ústavního, tak i mezinárodního.

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nevypořádání byť i jen jednoho z tvrzení vznesených žalovaným v jeho vyjádření k žalobě krajským soudem může způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-61). Současně je však nutné doplnit, že argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě bývá zpravidla protipólem žalobních tvrzení, jejichž opodstatněnost se žalovaný snaží popřít. Mnohdy proto postačí, pokud krajský soud vysloví svůj právní názor k jednotlivým námitkám žalobce, neboť tím často současně odpoví na protichůdné argumenty žalovaného. Skutečnost, že se správní soud výslovně nevypořádá s obsahem vyjádření žalovaného, tedy nemusí automaticky způsobovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť postoj

soudu k tvrzením žalovaného může být dostatečně zřejmý z toho, jaké závěry přijal ve vztahu k žalobním námitkám. Tak je tomu i v právě projednávané věci.

[21] Z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud přisvědčil žalobci v tom, že úprava obsažená v zákoně o policii a zákoně o ochraně osobních údajů je dostatečným právním podkladem pro provozování Národní databáze profilů DNA. Městský soud odkázal na závěry z rozsudku kasačního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 4 As 168/2013-40, který se zabýval řešením obdobné právní otázky, se závěrem, že posuzovaná právní úprava obstojí jak z pohledu práva ústavního, tak mezinárodního. Nejvyšší správní soud proto neshledal tvrzené pochybení spočívající v chybějícím vymezení vůči argumentaci stěžovatele uplatněné ve vyjádření k žalobě. Z toho důvodu nepřisvědčil stěžovatelově námitce, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti označil odůvodnění napadeného rozsudku za vnitřně rozporné, proto považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Namítal, že městský soud na jednu stranu obecně vyhodnotil právní úpravu týkající se zpracovávání dat v Národní databázi profilů DNA jako dostatečnou z hlediska její určitosti, ale na druhou stranu nepřímo považoval zásadní rozlišovací kritérium užívané žalobcem při hodnocení oprávněnosti zpracovávání citlivých údajů (tj. hledisko spáchání úmyslného či nedbalostního trestného činu) za nedostatečné, neboť v napadeném rozsudku sám zohledňoval mimo to i charakter spáchaného trestného činu.

[23] Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře dovodil, že nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost může být rozsudek krajského soudu, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25).

[24] Lze přisvědčit stěžovateli, že z napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud považuje právní úpravu týkající se zpracování dat v Národní databázi profilů DNA za dostatečnou z hlediska její určitosti. Nelze však souhlasit s jeho tvrzením, že městský soud nepřímo považoval kritérium užívané žalobcem při hodnocení oprávněnosti zpracovávání citlivých údajů v Národní databáze profilů DNA, tj. hledisko spáchání úmyslného trestného činu, za nedostatečné, neboť při přezkumu napadeného rozhodnutí zohledňoval i charakter spáchaného trestného činu.

[25] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v právě projednávané věci správní orgány posuzovaly, zda citlivé údaje osob již zařazených v Národní databázi profilů DNA byly zpracovávány v souladu se zákonem či zda měly být z této databáze odstraněny. Otázka, kdy policie vůbec může u konkrétní osoby přistoupit k odebrání genetického vzorku, je upravena v § 65 zákona o policii a právě zde se v případech uvedených v odst. 1 písm. a) posuzuje oprávněnost odběru podle toho, zda daná osoba spáchala úmyslný trestný čin. Problematiku toho, kdy může policie získané citlivé údaje dále zpracovávat bez souhlasu osoby, jíž se tyto údaje týkají, však upravuje § 79 zákona o policii. Z něj vyplývá, že tak policie může činit pouze, je-li to nezbytné k plnění jejích úkolů.

[26] Městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel především z § 79 zákona o policii, přičemž v jednotlivých posuzovaných sporných případech zvažoval, zda byla ke zpracovávání profilu DNA v Národní databázi profilů DNA naplněna též podmínka nezbytnosti (viz str. 7 a 8 napadeného rozsudku). Postupoval tak

v souladu s relevantní právní úpravou a nelze proto přisvědčit stěžovateli, že městský soud svým postupem nepřímo vyslovil nedostatečnost rozlišovacího kritéria pro zařazení osobních údajů včetně citlivých údajů do Národní databáze profilů DNA (tj. kritéria spáchání úmyslného či nedbalostního trestného činu) dle § 65 odst. 1 zákona o policii tím, že se zabýval také charakterem spáchaného trestného činu. V posuzované věci městský soud zkoumal oprávněnost dalšího zpracovávání již získaných citlivých údajů v této databázi, a v tom případě je podle § 79 zákona o policii nutno zvažovat i požadavek na nezbytnost uchovávání těchto údajů pro plnění dalších úkolů policie.

[27] Nejvyšší správní soud tedy v odůvodnění napadeného rozsudku neshledal stěžovatelem tvrzený vnitřní rozpor a uzavírá, že ani pro nesrozumitelnost není napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[28] Nejvyšší správní soud se následně zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozsudku, která podle stěžovatele spočívala v nesprávném posouzení právní otázky, zda splňuje použitá právní úprava, jež má být dle žalobce právním rámcem pro provozování Národní databáze profilů DNA, požadavky na konkrétnost a předvídatelnost vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Ústavního soudu, vzhledem k tomu, že na jejím základě mohou státní orgány zasahovat do soukromí dotčených osob.

[29] Stěžovatel v této souvislosti konkrétně poukázal (např. v rozhodnutí ze dne 18. 4. 2013, čj. UOOU-00148/13-79, na str. 18 nebo ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 9. 2013 na str. 2-3) na rozsudek Evropského soudu soudu pro lidská práva ze dne 4. 12. 2008, ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04 (dále jen „věc S. a Marper") a na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011. V kasační stížnosti pak také na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 1. 2015, č. 68955/11, ve věci Dragojević proti Chorvatsku (dále jen „věc Dragojević"). Měl za to, že posuzovaná právní úprava, jež je právním rámcem pro vedení Národní databáze profilů DNA, nesplňuje v odkazovaných rozsudcích vytčené požadavky, které je třeba klást na právní úpravu umožňující veřejné moci zasahovat do základního práva jednotlivce na soukromí.

[30] Nejvyšší správní soud se k uvedené problematice vyjádřil již v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, čj. 4 As 168/2013-40. Vyslovil, že: „*si je vědom skutečnosti, že sběr, uchovávání a zpracování profilu DNA představuje zásah do práv osoby (srov. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci S. a Marper proti Spojenému království č. 30562/04 a 30566/04), které se tento profil DNA týká, na druhou stranu však zdůrazňuje, že tento zásah je ospravedlněn předcházejícím úmyslným a protiprávním jednáním této osoby, která si musí být vědoma, že za splnění příslušných podmínek proti ní může být vedeno trestní řízení a může ji být uložen trest a v souvislosti s tím bude vedena v Rejstříku trestů a v příslušných evidencích vedených Policií, tedy že musí nést negativní následky spojené se spácháním protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud přitom poukazuje na to, že Národní databáze profilů DNA není veřejně přístupná, nehrozí proto, že by si někdo třetí, mimo orgány činné v trestním řízení, jejím prostřednictvím zjišťoval citlivé informace o subjektu údajů, resp. o pachatelích trestných činů, tj. není možná další dehonestace takové osoby na základě uchování jejího profilu v Národní databázi profilů DNA. Informace tam uvedené budou použity pouze v případě ověřování shody se stopami nalezenými na místě spáchání jiného trestného činu*."

[31] V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uzavřel, že právní úprava týkající se zpracování citlivých údajů v podobě profilů DNA vyhovuje minimálním

požadavkům na zákonný podklad pro zásah do práva na ochranu soukromého života, které formuloval Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře, mimo jiné právě i v rozsudku ve věci S. a Marper. S uvedeným závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje i v nyní souzené věci.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůrazňoval požadavek na konkrétnost a předvídatelnost právní úpravy, která umožňuje státním orgánům zasáhnout do práva na soukromí osoby, i ve světle závěrů vyslovených Evropským soudem pro lidská práva ve věci Dragojević. Nejvyšší správní soud však poukazuje na to, že uvedený případ vycházel z odlišných skutkových okolností, než těch, na nichž stojí posuzovaná věc (rozsudek se týkal nezákonnosti odposlechů v trestním řízení) a jeho závěry tak nejsou nyní použitelné.

[33] Nejvyšší správní soud konečně neshledal, že by použitá právní úprava co do své určitosti a konkrétnosti neobstála ve světle podmínek vymezených v nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. 3. 2011, jak také stěžovatel namítal. Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od skutečnosti, že se v nálezu Ústavní soud zabýval skutkově odlišnou věcí od té zrovna posuzované (sběr a uchovávání provozních a lokalizačních údajů o elektronické komunikaci), vyjádřil zde i obecný závěr, že právní úprava, jež umožňuje veřejné moci zasáhnout do soukromí jednotlivců musí být „*přesná a zřetelná ve svých formulacích a dostatečně předvídatelná, aby potenciálně dotčeným jednotlivcům poskytovala dostatečnou informaci o okolnostech a podmínkách, za kterých je veřejná moc oprávněna k zásahu do soukromí, aby případně mohli upravit své chování tak, aby se nedostali do konfliktu s omezující normou*"; tytéž požadavky na zákonný rámec zásahu veřejné moci do práva na ochranu soukromého života jednotlivců přitom vyplývají i z rozsudku ve věci S. a Marper. Jak shora uvedeno, skutečnost, že těmto požadavkům právní úprava týkající se zpracování citlivých údajů v podobě jejich uchování v Národní databázi profilů DNA vyhovuje, Nejvyšší správní soud dovodil již v rozsudku čj. 4 As 168/2013-40. Ani nyní soud nenachází důvod se od těchto závěrů odchýlit.

[34] Nejvyšší správní soud konečně nepřehlédl stěžovatelovu námitku, že městský soud v jiném svém rozsudku (ze dne 13. 4. 2016, čj. 6 A 5/2013-76), dospěl k odlišnému závěru, než nyní přesto, že vycházel rovněž z rozsudku kasačního soudu čj. 4 As 168/2013-40. S uvedeným názorem však kasační soud nesouhlasí.

[35] V odstavci 28. rozsudku čj. 6 A 5/2013-76 sice městský soud skutečně vyjádřil svůj náhled na právní úpravu vztahující se k uchovávání profilů DNA (předmětem přezkumu zde bylo rozhodnutí předsedy žalovaného o stanovení povinnosti k nápravě podle § 40 zákona o ochraně osobních údajů), nikoliv však, že by jej navázal na závěry vyslovené v rozsudku čj. 4 As 168/2013-40. Na tento rozsudek kasačního soudu poukazuje v jiné části (37. odstavec) v tom směru, že jej zaznamenal a nepřehlédl, aniž se s ním ztotožňuje či se proti němu argumentačně vymezuje. Nadto nelze nevzít v úvahu, že uvedený rozsudek městského soudu zrušil a žalobu odmítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 4. 2017, čj. 3 As 92/2016, proto, že předmětem řízení byla otázka výkladu zákona dotýkajícího se pravomoci a působnosti svěřené účastníkům řízení (Ministerstvo vnitra a Úřad pro ochranu osobních údajů). Stěžovatelova výtka poukazující na nejednoznačnost a neurčitost relevantní právní úpravy z důvodů jím uváděných (viz odst. [34]) tak nemá podle kasačního soudu vzhledem k právě uvedenému opodstatnění.

[36] Nejvyšší správní soud shodně s tím, co již ve své judikatuře dříve vyslovil, shrnuje, že právní úprava zákona o policii týkající se zpracovávání citlivých údajů v intencích nyní řešeného případu vyhovuje minimálním požadavkům na zákonný podklad zásahu do práva na ochranu soukromého života, jak je ve své judikatuře formuloval Evropský soud pro lidská práva i Ústavní soud. Městský soud posoudil věc správně, potřebu uchování odebraných vzorků DNA v Národní databázi profilů DNA u jednotlivých posuzovaných osob jako subjektů údajů poměřil správně zákonnými kritérii a napadený rozsudek tudíž tvrzenou nezákonností netrpí.

[37] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvod k předložení návrhu na zrušení § 65 odst. 1 zákona o policii ve slovech *„a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení“* Ústavnímu soudu. V právě posuzované věci není předmětem posouzení odběr biologických vzorků podle § 65 odst. 1 zákona o policii, ale jejich následné zpracovávání podle § 79 odst. 1 téhož zákona. Návrh týkající se zrušení části ustanovení upravujícího samotný odběr biologických vzorků je tedy podle Nejvyššího správního soudu mimoběžný s předmětem řízení.

VI.

[38] Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku dospěl k závěru, že nebyly naplněny tvrzené kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[39] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalobci náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. října 2017

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu